

Arrest

nr. 351 683 van 18 augustus 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 8 juni 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 8 mei 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (oud), thans boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet (oud), thans artikel 2.44 van de RvV-wet.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 31 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) in op 4 november 2024. Uit de Eurodac-databank bleek dat hij reeds internationale bescherming genoot in Griekenland (status 'M').

Verzoeker werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud dat zou plaatsvinden op 20 oktober 2025. Verzoeker kwam echter niet opdagen en gaf geen geldige reden op om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.

Het CGVS oordeelde met een beslissing van 28 oktober 2025 tot beëindiging van de behandeling van het VIB op grond van het destijds geldende artikel 57/6/5, §1, 1° van de Vreemdelingenwet.

Op 5 mei 2026 werd een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) afgeleverd. Dit is thans de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten (1),

naam : O.

voornaam : M. F A

geboortedatum : X

*geboorteplaats : **

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 28/10/2025 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat een meerderjarige broer in België, zijn ouders, zijn drie meerderjarige zussen en zijn vijf meerderjarige broers in Zweden verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Griekenland het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet uiteen wat volgt:

"1.

*Verzoeker heeft de nationaliteit van Palestina. Hij werd aldaar geboren op 29 juli 1991 te *. Hij diende evenwel zijn land van herkomst te verlaten.*

Verzoeker reisde naar Europa toe. Hij verbleef in Griekenland en kwam vervolgens naar België toe.

Verzoeker diende hierom een verzoek tot internationale bescherming in op 4 november 2024.

Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd evenwel een beslissing genomen tot de beëindiging van de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming omdat hij niet aanwezig was tijdens het persoonlijk onderhoud.

De verzoekende partij verkreeg op 8 mei 2026 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Griekenland en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3.

Over het algemeen wordt door het EHRM aangenomen dat het aan een verzoeker is om aan te tonen dat er een reëel risico bestaat dat hij of zij zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Echter, wanneer informatie over risico's bij terugkeer vrij beschikbaar is uit verschillende bronnen, zijn de autoriteiten in het kader van artikel 3 EVRM verplicht om uit zichzelf een beoordeling te maken van deze risico's. Wanneer een algemene situatie gekend is bij de autoriteiten, kan niet verwacht worden dat de verzoeker de gehele bewijslast draagt.

Met betrekking tot een meer geïndividualiseerd risico, overweegt het EHRM dat, “[C]onsidering the absolute nature of the rights guaranteed under Articles 2 and 3 of the Convention, and having regard to the position of vulnerability that asylum-seekers often find themselves in, if a Contracting State is made aware of facts relating to a specific individual that could expose him to a risk of ill-treatment in breach of the said provisions upon returning to the country in question, the obligations incumbent on the States Parties under Articles 2 and 3 of the Convention entail that the authorities carry out an assessment of that risk of their own motion. This applies in particular to situations where the national authorities have been made aware of the fact that the asylum-seeker may plausibly be a member of a group systematically exposed to practice of ill-treatment and there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and in his or her membership of the group concerned” (EHRM, F.G. t. Zweden, nr. 43611/11, 23 maart 2016, par. 127).

De problematische situatie van statushouders in Griekenland is een algemeen bekend gegeven (zie ook verder hieronder).

Verweerder moet hierom zelf overgaan tot een individuele beoordeling van de risico's op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM bij terugkeer. Verweerder mag de bewijslast hiervoor niet volledig bij verzoeker leggen en volstaan met een verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien wordt opgemerkt dat de toetsing van het EHRM in het kader van artikel 3 EVRM niet altijd volledig overeenkomt met de toetsing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet en de relevante Europese regelgeving.

4.

De Dienst Vreemdelingenzaken steunt de bestreden beslissing op artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en op artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet, omdat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum. De bestreden beslissing verwijst tevens naar de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28 oktober 2025 en stelt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, zodat hij niet naar zijn land van herkomst zou worden verwijderd maar dat Griekenland het land van bestemming zou zijn.

De bestreden beslissing is evenwel onvoldoende en onzorgvuldig gemotiveerd. De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot een loutere verwijzing naar de beëindiging of negatieve afloop van de procedure internationale bescherming en naar de vaststelling dat verzoeker internationale bescherming zou genieten in Griekenland. Zij maakt echter geen eigen, actuele en concrete beoordeling van de individuele situatie van verzoeker, hoewel een bevel om het grondgebied te verlaten een afzonderlijke verwijderingsmaatregel uitmaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken diende vóór het nemen van deze beslissing na te gaan of de uitvoering ervan verenigbaar is met artikel 3 EVRM, artikel 8 EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de formele en materiële motiveringsplicht.

*Uit het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker afkomstig is uit *, in de Gazastrook, waar hij van zijn geboorte tot zijn vertrek heeft verbleven. Hij verklaarde Palestijn te zijn, wettelijk gehuwd sinds 15 augustus 2016 met mevrouw *, eveneens Palestijnse en vader van drie minderjarige kinderen: *, * en * te zijn. Zijn echtgenote en kinderen verblijven in *, waar zij ontheemd zijn. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij in België bescherming vraagt omdat België veilig is en omdat hij zijn vrouw en kinderen naar hier wil overbrengen via gezinshereniging.*

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen heeft. Die vaststelling is op zich onvolledig en misleidend, omdat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk vader is van drie minderjarige kinderen, die zich in Gaza bevinden in een situatie van ontheemding. De beoordeling van het hoger belang van het kind mag niet worden beperkt tot de vraag of de kinderen fysiek in België of in een andere lidstaat verblijven.

De verwijdering van verzoeker naar Griekenland raakt rechtstreeks aan zijn gezinsleven en aan de mogelijkheid om zijn echtgenote en minderjarige kinderen te beschermen, te onderhouden en desgevallend via een gezinsherenigingsprocedure in veiligheid te brengen.

Door dit element niet concreet te onderzoeken, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM geschonden.

*Verzoeker heeft bij de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien uitvoerig verklaard waarom hij Palestina heeft verlaten. Hij verklaarde dat hij problemen had met Hamas en met een familielid, *, die volgens verzoeker en diens familie banden had met Hamas. Verzoeker verklaarde dat deze persoon hem met een mes aan de arm verwondde, dat verzoeker hem terugsloeg en dat hij vervolgens door Hamas werd opgepakt. Hij verklaarde ongeveer twintig dagen te zijn opgesloten, zwaar te zijn geslagen en gemarteld, en dat dit de reden van zijn vertrek was. Hij verklaarde ook dat zijn huis werd aangevallen en in brand gestoken, en verwees daarbij naar de door hem voorgelegde foto's. Daarnaast legde hij twee oproepingsbrieven van Hamas neer. Deze elementen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken ontvangen en maakten dus deel uit van het administratief dossier.*

De bestreden beslissing bevat geen enkele inhoudelijke bespreking van deze verklaringen en stukken. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt enkel dat verzoeker niet naar zijn land van herkomst zal worden verwijderd, maar naar Griekenland. Daarmee miskent zij dat de situatie van verzoeker niet los kan worden gezien van zijn gezinsleven en van de situatie van zijn echtgenote en kinderen, die nog steeds in Gaza verblijven. Verzoeker heeft duidelijk verklaard dat zijn vrouw en kinderen ondertussen in een tent wonen. De verwijdering naar Griekenland zou verzoeker niet enkel verwijderen uit België, maar hem ook in een toestand brengen waarin hij zijn gezinsherenigingsproject en de bescherming van zijn gezin ernstig bemoeilijkt ziet.

De Dienst Vreemdelingenzaken had derhalve deze concrete gevolgen moeten onderzoeken.

Ook de motivering omtrent Griekenland is ontoereikend.

Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in Griekenland bescherming kreeg, maar ook dat hij daar ongeveer een jaar in het zwart heeft gewerkt, dat hij geen legaal werk vond, dat hij een gezin moest onderhouden, dat hij werd uitgebuit en niet eerlijk werd betaald door werkgevers, en dat hij werd geïntimideerd. Hij verklaarde dat hij naar de politie ging, maar dat de politie niets deed omdat hij zwartwerk

had verricht. Hij verliet Griekenland precies omwille van deze omstandigheden en om bij zijn broer te zijn. In de vragenlijst verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij in Griekenland vreest geen werk te hebben en op straat terecht te komen.

Tegenover deze concrete verklaringen plaatst de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de abstracte vaststelling dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland en dat Griekenland daarom het land van bestemming is. Dat volstaat niet.

De Dienst Vreemdelingenzaken moest onderzoeken of verzoeker in Griekenland daadwerkelijk toegang zal hebben tot een menswaardig bestaan, huisvesting, werk, sociale bijstand, medische zorg en daadwerkelijke bescherming. Het gegeven dat verzoeker ooit een verblijfsdocument, een AMKA-nummer en een AFM-nummer zou hebben gehad, neemt niet weg dat hij concreet verklaarde in Griekenland uitgebuit te zijn, geen legaal werk te hebben gevonden, geen effectieve bescherming van de politie te hebben gekregen en dakloosheid te vrezen.

De bestreden beslissing antwoordt niet op die elementen en is daarom onzorgvuldig gemotiveerd.

De bestreden beslissing is bovendien gebrekkig wat de uitvoerbaarheid betreft. Enerzijds wordt verzoeker bevolen om het grondgebied van België en van de Schengenstaten te verlaten, tenzij hij over de vereiste documenten beschikt om zich daarheen te begeven. Anderzijds stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat Griekenland het land van bestemming is, terwijl Griekenland zelf deel uitmaakt van de Schengenzone. De beslissing verduidelijkt niet hoe verzoeker, die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum, zich op regelmatige wijze naar Griekenland zou moeten begeven, noch of hij daar effectief opnieuw toegang zal krijgen tot zijn verblijfsrecht en sociale rechten. Dit gebrek aan duidelijkheid raakt aan de uitvoerbaarheid en de rechtszekerheid van de verwijderingsmaatregel.

De beoordeling van het gezins- en familieleven is eveneens gebrekkig. De Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt dat verzoeker een meerderjarige broer in België heeft en dat zijn ouders, drie meerderjarige zussen en vijf meerderjarige broers in Zweden verblijven, maar besluit zonder verder onderzoek dat deze familieleden niet tot de gezinskern behoren. Uit het gehoor blijkt nochtans dat verzoeker een broer in Antwerpen heeft, bij wie hij ook zijn Palestijns paspoort, identiteitskaart en Griekse documenten heeft achtergelaten. Dit wijst erop dat verzoeker in België wel degelijk een concreet familiaal aanknopingspunt en steunpunt heeft. De Dienst Vreemdelingenzaken had moeten onderzoeken of verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, zijn afhankelijkheid van familieleden in Europa, zijn gezinsherenigingsperspectief en de kwetsbare situatie van zijn echtgenote en kinderen in Gaza, niet disproportioneel wordt getroffen door een verwijdering naar Griekenland.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich evenmin beperken tot de vaststelling dat er geen medische attesten of aanvraag op grond van artikel 9ter voorliggen. De kern van het dossier betreft niet een medische problematiek, maar het risico dat verzoeker in Griekenland terechtkomt in een situatie van ernstige materiële deprivatie, zonder effectieve bescherming, zonder stabiele huisvesting, zonder legaal werk en zonder mogelijkheid om zijn gezin daadwerkelijk te onderhouden of te herenigen. Een dergelijke situatie valt onder de zorgvuldige beoordeling die vereist is in het licht van artikel 3 EVRM.

De bestreden beslissing miskent aldus de concrete verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgelegd. Verzoeker heeft niet louter abstracte bezwaren tegen Griekenland geuit, maar heeft concreet verklaard dat hij er werd uitgebuit, niet eerlijk werd betaald, geïntimideerd werd, geen effectieve hulp van de politie kreeg en vreest op straat terecht te komen. Hij heeft bovendien verklaard dat zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen ontheemd zijn in Gaza en in een tent verblijven, en dat hij juist in België bescherming vraagt om hen in veiligheid te kunnen brengen via gezinshereniging.

Door deze elementen niet in haar motivering te betrekken, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen ernstig, individueel en actueel onderzoek gevoerd.

6.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat de bestreden beslissing een terugkeer naar Griekenland, alwaar hij een internationale beschermingsstatus werd verleend, vooropstelt. In die zin kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op de redenen waarom hij Gaza zou zijn ontvlucht, noch kan hij de verwerende partij kwalijk nemen hierover niet te hebben gemotiveerd.

2.3. Verzoeker stelt verder dat de problematische situatie van statushouders in Griekenland een algemeen bekend gegeven is en dat de verwerende partij dus een onderzoek had moeten doen in het kader van artikel 3 van het EVRM. Zij kon zich daarbij niet verlaten op de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zo stelt hij, en moest een eigen, actuele en concrete beoordeling maken van de individuele situatie van verzoeker, temeer nu de toetsing in het kader van artikel 3 van het EVRM niet altijd overeenkomt met de toetsing aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet of de Europese regelgeving. Verzoeker verwijst naar de verklaringen die hij aflegde bij de dienst Vreemdelingenzaken over zijn situatie in Griekenland en betoogt dat dus moest worden onderzocht of hij in Griekenland daadwerkelijk

toegang zal hebben tot een menswaardig bestaan, huisvesting, werk, sociale bijstand, medische zorg en daadwerkelijke bescherming.

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met deze bepaling.

Verzoeker betoogt dat hij bij de dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn situatie in Griekenland en de redenen waarom hij het land heeft verlaten. Dit is correct. Het dossier werd vervolgens op 20 mei 2025 overgemaakt aan de CGVS die echter met een beslissing van 28 oktober 2025 besloot tot beëindiging van de behandeling van het VIB. Het is deze beslissing -waartegen verzoeker geen beroep heeft ingediend- waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, 5 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 20.10.2025 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen."

Waar verzoeker betoogt dat de toetsing in het kader van artikel 3 van het EVRM niet altijd overeenkomt met de toetsing aan de voorwaarden voor het verkrijgen van bescherming op basis van de Belgische Vreemdelingenwet of de Europese regelgeving, kan er in ieder geval niet aan worden voorbijgegaan dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met het destijds geldende artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet met betrekking tot het reële risico op ernstige schade omwille van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad is dus van oordeel dat de verwerende partij wel degelijk kon verwijzen naar de voormelde beslissing: verzoeker heeft het de daartoe bevoegde instantie onmogelijk gemaakt om te oordelen inzake een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van de situatie in Griekenland en, zoals ook in de beslissing wordt gesteld, geeft dit blijk van desinteresse in de asielprocedure die onverenigbaar is met het bestaan van -onder meer- een reëel risico op een onmenselijke behandeling. De bescherming onder artikel 3 van het EVRM is weliswaar absoluut, maar deze vaststelling staat er niet aan in de weg dat het ingeroepen risico pas het vereiste individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. Ter zake kan alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot de verklaringen die hij in mei 2025 aflegde bij de dienst Vreemdelingenzaken, maar geen enkel begin van bewijs bijbrengt dat zijn verklaringen zou kunnen ondersteunen en evenmin objectieve informatie toevoegt aangaande de actuele situatie voor statushouders in Griekenland. Hij toont dus ook niet aan dat eenieder die aldaar internationale bescherming geniet en die vanuit een andere lidstaat van de EU terugkeert naar Griekenland zou dreigen terecht te komen in of zou worden geconfronteerd met ernstige problemen en zich daardoor zou bevinden in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekers bewering, zonder enig begin van bewijs, dat hij het risico loopt dat hij in Griekenland terechtkomt in een situatie van materiële deprivatie zonder effectieve bescherming, zonder stabiele huisvesting, zonder legaal werk en zonder mogelijkheid om zijn gezin daadwerkelijk te onderhouden volstaat op zich niet om het vereiste ernstig en reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aan

te tonen. Verzoeker toont dan ook zijn belang niet aan waar hij betoogt dat de bestreden beslissing op dit vlak niet voldoende werd onderzocht en gemotiveerd.

2.4. Verzoeker betoogt verder dat de beoordeling van zijn gezins- en familieleden gebrekkig is en dat dit een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Hij voelt zich gegriefd doordat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hij geen in België of in een andere lidstaat verblijvende minderjarige kinderen heeft, terwijl duidelijk blijkt dat hij vader is van drie minderjarige kinderen die nog in Gaza verblijven in een situatie van ontheemding en die hij, samen met zijn echtgenote in veiligheid wil brengen door een gezinsherenging, zoals hij dat ook heeft verklaard bij de dienst Vreemdelingenzaken. De verwijdering naar Griekenland raakt rechtstreeks aan die mogelijkheid, zo stelt hij, en dit element werd niet onderzocht.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.*

Luidens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkenen onderdaan van een derde land.

Verzoeker toont evenwel niet aan dat deze bepalingen aan de verwerende partij oplegt om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met gezins- en familieleden van de dertelander die zich niet op het grondgebied bevinden. De doelstelling van deze bepaling is immers onderzoeken of er geen omstandigheden zijn die in de weg staan van een verwijderingsbeslissing om een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM door een niet geoorloofde scheiding van de betrokkene en zijn gezinsleden te vermijden. Overigens kan verder alleen maar worden vastgesteld dat verzoeker erop alludeert dat gezinsherenging in Griekenland niet mogelijk zou zijn, maar dat op geen enkele manier aantoonbaar is.

Verzoeker viseert verder ook de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn in België verblijvende meerderjarige broer en zijn in Zweden verblijvende ouders en meerderjarige sibilings met betrekking tot dewelke de verwerende partij heeft vastgesteld dat ze niet tot de gezinskern van verzoeker behoren zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen. Verzoeker stelt daar tegenover dat hij nochtans had verklaard dat hij bij zijn broer in Antwerpen zijn paspoort en zijn Griekse documenten had achtergelaten, hetgeen wijst op een familiaal aanknopingspunt en steunpunt.

Ook op dit vlak overtuigt verzoeker niet: aan het krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te respecteren familie- en gezinsleven moet een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds meermaals geoordeeld dat een beschermenswaardige familieband tussen meerderjarige broers niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Dat verzoeker zijn documenten bij zijn broer zou hebben achtergelaten volstaat niet om te doen aannemen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. Evenmin toont hij aan dat er wel sprake zou zijn van een bijzondere afhankelijkheid van zijn andere familieleden die niet tot de gezinskern behoren.

2.5. Met betrekking tot de gezondheidstoestand waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker geen medische attesten aanbracht en het dossier ook geen aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat zodat er geen medische elementen zijn die een verwijdering in de weg staan. Verzoeker betwist dit niet maar stelt dat de kern van de zaak is dat hij het risico loopt dat hij in Griekenland terechtkomt in een situatie van materiële deprivatie zonder effectieve bescherming, zonder stabiele huisvesting, zonder legaal werk en zonder mogelijkheid om zijn gezin daadwerkelijk te onderhouden. Hierover werd hiervoor echter reeds gesteld dat hij met deze beweringen geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond.

2.6. Tot slot betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing gebrekkig is wat de uitvoerbaarheid betreft. Enerzijds wordt hij bevolen om het grondgebied van België en van de Schengenstaten te verlaten, tenzij hij over de vereiste documenten beschikt om zich daarheen te begeven. Anderzijds stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat Griekenland het land van bestemming is, terwijl Griekenland zelf deel uitmaakt van

de Schengenzone. De beslissing verduidelijkt niet hoe verzoeker, die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet beschikt over een geldig paspoort met geldig visum, zich op regelmatige wijze naar Griekenland zou moeten begeven, noch of hij daar effectief opnieuw toegang zal krijgen tot zijn verblijfsrecht en sociale rechten. Dit gebrek aan duidelijkheid raakt aan de uitvoerbaarheid en de rechtszekerheid van de verwijderingsmaatregel, zo stelt verzoeker.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier en uit hetgeen verzoeker in zijn verzoekschrift zelf heeft gesteld, blijkt dat verzoeker in het bezit is van zijn paspoort en van een Griekse verblijfstitel (zie ook adm.doss. stuk 17, Bijkomende vragen M-status Griekenland). Hij brengt geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat hij dus niet in het bezit zou zijn van documenten die vereist zijn om zich naar Griekenland te begeven en zijn verblijfsrecht (en de daarbij horende sociale rechten – verzoeker verklaarde dat hij in Griekenland ook over een nummer bij de sociale zekerheid beschikte, *ibid.*) niet terug zou kunnen opnemen. Dat de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn wat de uitvoerbaarheid betreft, is dus niet aangetoond.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de risico's bij terugkeer naar Griekenland niet afdoende werden onderzocht en beoordeeld voorafgaand aan de bestreden beslissing, en dit zowel in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, als in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou hebben besloten tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, is niet aangetoond.

2.4. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Aangezien de Raad bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring, hoeft er niet langer uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid van de RvV-wet).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS